

Cristina Rocha, horticultora ecolóxica e membro da Dirección Nacional do SLG

Cristina Rocha comezou nova neste de traballar a terra, e nova tivo que deixalo. As obras da plataforma loxística e industrial do Porto de Vigo expropiáronlle as súas leiras en Tortoreos (As Neves), onde se dedicaba á horticultura ecolóxica con 2.300 metros de invernadoiros. Agora, sen eidos, está centrada na comercialización cunha tenda familiar na que vende produtos da bisbarra e do Comercio Xusto, mentres busca solucións a un problema que padecen todos os labregos e labregas de Galicia: a falla de terra.

“Elixín a produción ecolóxica por respecto á terra, ao medio ambiente, e á saúde”

■ Por que optou pola produción ecolóxica?

Por motivos obvios de respecto ao medio ambiente, á terra e á saúde. Para min é fundamental que a terra estea san e non contaminarme mentres traballo ou ao comer. Na nosa cooperativa sempre tivemos claro que queriamos producir en ecolóxico.

■ Fáleme desa cooperativa.

Comezamos cinco persoas, e despois foron abandonando uns e sumándose outros. Máis ou menos, sempre fomos sete, xente nova cunha idea inicial de facer agricultura ecolóxica.

Comezamos co asesoramento de Agaca, e integramonos na cooperativa de segundo grao Horta de Galicia. Como eles non vendían produtos ecolóxicos, déronnos para atrás: comprometéronse a vendernos toda a produción, pero en convencional. Aínda así, nunca demos moitos tratamentos químicos; só o fixemos puntualmente cando tivemos algunha praga.

Producimos deste xeito ata que contactamos co Sindicato Labrego Galego a través dun curso de agricultura

Cristina Rocha rexenta coas súas irmás unha tenda de produtos ecolóxicos en Ponteareas

ecolóxica. Entón xa desbotamos os produtos químicos e comezamos a producir en ecolóxico.

■ É certo iso de que na agricultura ecolóxica teñen mellores prezos?

No sector ecolóxico os prezos adoitan a ser máis axustados ao que realmente vale

o produto. Aínda así, ese é un dos grandes problemas de labregos e labregas, que non nos pagan un prezo xusto polos nosos produtos e estamos, o meirande do tempo, vendendo por baixo dos custes.

Na agricultura convencional prodúcese moita can-

tidade con pouca calidade para poder obter algo de beneficio; como os prezos son tan baixos, tes que producir moita cantidade para obter unha renda mínima, e botando man de boa cantidade de químicos e métodos artificiais, pois senón as plantas non renden tanto.

“A Xunta debería mudar e darlle máis apoio aos pequenos produtores”

■ Pensa que a Xunta debería variar as políticas que se desenvolveron ata o de agora no sector ecolóxico?

Claro que se debería variar. En primeiro lugar, debería dársele máis apoio aos pequenos produtores. Agora mesmo, hai demasiados requisitos e esixencias para poder producir en ecolóxico, para todos e todas por igual, sen analizar as peculiaridades de cada explotación ou de cada zona.

Cómpre ser máis flexible á hora de fixar os baremos para conceder as axudas agroambientais, por exemplo, ou para poder inscribirse no Craega.

■ Daquela, con que trabas concretas se pode atopar hoxe unha explotación?

Non é lóxico que para acadar a certificación de agricultura ecolóxica teñas

que agardar tres anos; iso quítalle a ilusión a calquera. Eu teño compañeiros que comezaron co proceso de certificación no 2004 aos que lles viñeron a analizar as terras en marzo deste ano e veñen de darlles os resultados en outubro; agora é cando lles empeza a contar o prazo, e non lles van dar o selo ata o 2007.

Tamén no tema das axudas hai que mellorar moito. A parte de que son poucas, as esixencias para ter dereito a elas teñen pouco que ver coa realidade do país.

Por exemplo, nas subvencións agroambientais pedían unha superficie mínima de 3.000 metros en invernadoiro ou en aire libre, e por aquí é difícil atopar unha parcela desas dimensións.

■ Vostede sufriu algún tipo de discriminación por ser muller?

A primeira discriminación que sufrín foi cando fun dar-me de alta na Seguridade Social Agraria (Reass). Como son muller e estaba a vivir en casa de meus pais, e meu pai era autónomo, non me querían dar a alta porque dicían que vivía do soldo de meu proxenitor. E pedíanme a alta para poder acceder a unha subvención por incorporación á actividade.

É unha consecuencia desa lei franquista que dicía que as mulleres non podíamos estar dadas de alta no Reass se dependíamos economicamente dun home.

■ E deu solucionado?

A solución que atopei foi trocar de domicilio.

“Para que a xente merque produtos ecolóxicos, antes hai que dalos a coñecer”

■ O de montar a tenda, foi con vistas a darlle saída aos produtos da explotación?

Xa o pensáramos na cooperativa, mais para facelo en conxunto estabamos moi verdes. O ano pasado, falando coas miñas irmás, animámonos, e creamos a Ecotenda Terra Viva, aquí en Ponteareas, e está a ser un bo complemento á comercialización, sobre todo se temos en conta o problema dos prezos.

De todos xeitos, sèrveme de apoio, pois coa tenda non se dá sacado toda a produción. É un xeito de facer venda directa e sacarlle maior beneficio ao traballo.

■ Na tenda fan algo máis ca vender?

Si, a tenda tamén serve para concienciar á xente sobre outro tipo de alimentos e de producións: ofrecemos información, charlas, cursos, etcétera. Un paso previo para que a xente che merque é dar a coñecer o que son os produtos ecolóxicos, o que supoñen, e os beneficios que reportan.

■ Case sen querer, vostede hoxe está na mesma situación ca unha moza que se queira incorporar á actividade partindo de cero.

O problema que temos aquí é o da terra. Co minifundismo que hai, é case imposible atopar un terreo suficientemente grande como para montar unha explotación e poder traballar en condicións. E en caso de atopalo, quédache batallar cos donos, porque son moi receosos para alugar ou vender a terra.

Eu tiven a sorte, ao comezar, de contar cun par de leiras propiedade da miña familia. Pero agora que mas expropiaron, é canto teño problemas.